

Un bon dia

Sóc bastant reticent –cada vegada més– a participar en cerimònies públiques, rituals commemoratius, actes multitudinaris, desfilades, i altres situacions equivalents, sobretot si em toca fer algun mínim paper protagonista, com ara aguantar una pancarta, cosa que, ara que solen ser de plàstic gruixut i pesant, al cap d'una estona em produeix un dolor intens al coll i als múscles. Alguna excepció he de fer, de tant en tant, per convicció civil o per plaer, o pel gust d'observar des de dins o de prop. Com ara el passat 11 de Setembre, a Barcelona, on hi hagué festa grossa, sucosa i alegre. Començant de matí, quan en agradable companyia vam depositar corones d'Òmnium Cultural, d'Acció Cultural del País Valencià i d'Obra Cultural Balear als peus del monument al senyor Rafael Casanova. Les músiques de tres himnes les posà un grup admirable de joves dolçainers, valencians residents a Barcelona. Després, per manera de passar patriòticament el matí, vam caminar fins al Fossar de les Moreres, convertint aquell dia en una activa exhibició multicolor de tota la varietat imaginable de partits, partidets, grups i grupets, entitats o moviments, competint en eslògans radicals, consignes virulentes, i altres mostres escrites, cartells, crits i senyeres variades, tots feroçment en contra dels mercats, dels rics, dels bancs, dels explotadors, d'Espanya, del patriarcat, de les retallades, i fins i tot de la senyora Merkel i de l'euro. I tots, òbviament, a favor d'una independència immediata, sense preàmbuls ni negociacions. Una petita esquadra de la Coronela amb uniformes d'època, va fer un jurament solemne, en nom de la Santíssima Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant. Un gran cartell proclamava un eslògan o idea, "El jovent seguem arran", tan misteriós com suggeridor: no vaig poder aclarir què hi volen expressar. Després, per reposar el cos, vam fer un cafè en una placeta contigua, per on passaven contínuament joves, adults, famílies senceres i persones d'edat venerable, a retre homenatge als herois del Fossar: un ritual poc solemne, vist l'aldarull permanent. Per reposar l'esperit, vam seure una estona en un banc de Santa Maria del Mar, que és una de les més altes meravelles del gòtic

Joan Francesc Mira

català, i de tota l'arquitectura medieval europea: pocs espais com aquest s'acosten tan de prop a la perfecció. Haver produït una església com aquesta, o un edifici com la Llotja (o Llonja: cf. Joan Coromines) de València, ja hauria

de donar dret a tindre un estat propi.

Cap a la una, vaig assistir a l'acte públic de l'Institut d'Estudis Catalans, al pati de la Casa de Convalescència, on vam escoltar músiques barroques i l'Oració Patriòtica (aquest era el nom al programa) del meu amic Salvador Cardús, segons el qual, i jo hi estic d'acord, la independència és gairebé un deure moral. Vam dinar en un restaurant clàssic i popular, al costat del Mercat de la Concepció, i en alçar-nos de taula el carrer d'Aragó era ja ple de gom a gom d'autobusos aparcats de dos en dos, i d'un riu de gent que acudia cap al passeig de Gràcia. Allà no es preparava una manifestació, allà pujava i s'inflava una marea humana, una inundació. Travessar el passeig de Gràcia va ser una empresa lenta, difícil, emocionant i plena de gran goig, tants eren els joves i vells, els adults en família o en grup, les criatures, papàs i mamàs, adolescents amb les cares pintades amb barres de groc i vermell, grans colles més o menys ordenades amb cartells del seu poble o comarca, entre els quals transitàvem feliços, contemplant. Vàrem baixar per la Rambla de Catalunya, plena, fins a la Gran Via més plena encara, plena a vessar, tan lluny del lloc on hi havia la capçalera hipotètica. El meu ànim d'observador-participant es quedà saturat després d'una hora llarga sense perspectiva de fer cap moviment, de manera que vaig desistir de participar, i vaig dedicar la resta de la vesprada només a observar, assegut davant de la tele en la meua habitació d'hotel. A l'hora de sopar, vaig concloure que havia viscut un bon dia, un dia molt bo, un dels dies més bons d'aquest segle i de gran part de l'anterior.

P.S. I si volen entendre millor què va passar aquell dia, els recomane l'article de Manuel Castells, "Catalunya, revolució tranquil·la?", publicat a *La Vanguardia* del 15 de setembre. M'hauria agradat escriure'l jo, afegint-li una miqueta de l'"oració patriòtica" de Cardús.

“Travessar el passeig de Gràcia va ser una empresa lenta, difícil, emocionant i plena de gran goig, tants eren els joves i vells, els adults en família o en grup, les criatures, papàs i mamàs, adolescents amb les cares pintades amb barres de groc i vermell”